

пѣтела... Мжжкаръ е... Той тѣй играе сутринь. Трѣбва нейде наблизо да е гнѣздото имъ. Да идемъ, а?

И той искаше да отиде да търси гнѣздото имъ, но Маринъ му се скара. И вече не го оставяше, а го държеше при себе си, прашчаше го да ходи и да гледа ту тукъ, ту тамъ за телицата. Ерофимъ бѣше лекъ, не си считаше труда и тичаше като момче. Като отиде да види въ единъ долъ, той се спрѣ тамъ на брѣга, започна да маха съ ржце и да вика:

— Марине, ето я! Марине... ето я! Тука! Тука!

Маринъ разбра, че Ерофимъ е видѣлъ телицата и забърза. Когато дойде при него, той видѣ, че долу въ дола, който имаше равно дъно като корито, съ чиста зелена трева, огрѣна отъ слънцето, стоеше телицата. До нея, свито като топка, лежеше телето ѝ. Зарадвани, и двамата заслизаха бързо надолу.

Въ една нощъ само телицата каточе бѣше подивѣла и каточе не бѣше виждала хора. Като видѣ двамата мжже, които идѣха къмъ нея, тя не помисли да бѣга, а се завъртѣ бързо около телето си, обърна се пакъ къмъ Марина и Ерофима, загледа се въ тѣхъ неспокойно и изсумтѣ. Тя бѣше сива, стройна, съ кжси малки рога и свѣтлитѣ ѝ черни очи бѣха пълни съ нѣкакво ново чувство — и радостно, и умно, и смѣло. Тя потропна съ предния си кракъ, по-